

• **Не сповідався багато років: що робити?**

Сповідь – це Таїнство. Сповідь – це духовний подвиг, що вимагає систематичності. Сповідь – це очищення. Однак нерідко християни відходять від дотримання Господніх настанов і не навідуються до сповідальні довгими роками. Комусь здається, що сповідь потрібна, коли відчуваєш тягар на душі, інші відчувають невпевненість або бояться реакції священика через таку тривалу відсутність.

Тоді справжня вартість і сенс Таїнства втрачаються, бо ж християни забувають, що головна мета сповіді – стати на крок ближче до Бога, почути його слово, отримати пораду, настанову та, зрештою, покаяння. Священик – тільки посередник між християнином і Господом.

Сповідь після тривалої перерви вимагає більшої зосередженості і уваги, ніж зазвичай. До Сповіді треба приготуватися: ретельно осмислити всі гріхи, що вчинив за тривалий час.

Не бійтеся налякати священика. Повірте, священикам вже доводилося чути вражаючі списки і не раз, і навряд чи вам вдасться назвати гріхи, про які священик дізнався би вперше. Якщо ви не назвете свого гріха, прощення отримати не вдасться – зате дістанете нагоду «збагатитися» ще одним гріхом – замовчуванням лихого вчинку на Сповіді.

Приступаючи до Сповіді, ви можете звернутися до священика і сказати: «Отче, це перша моя сповідь за 5 років. Ось мої гріхи: ...» Не кваптеся і зосереджуйтеся на кожному вчинку, про який жалкуєте. Пам'ятайте, що немає великих і малих гріхів: кожен проступок – то крок проти Бога.

Після сповіді – покаяння. Мета священика – провести християнина на праведний шлях духовних пошуків. Для цього після сповіді отець призначає «покаяння» (епітимію) – це може бути перелік молитов або певна дія, що її необхідно виконати, аби отримати прощення за конкретний гріх. Подякуйте Богу за цю благодать. Нерозкаяний гріх – стіна між людиною і Господом. Таїнство сповіді – руйнування цієї стіни; ліки для душі.

• **З якого часу почали сповідатися і коли саме сповідь отримала таку форму, як маємо зараз? Чи перші християни ходили сповідатися?**

Для того, щоб відповісти на це питання, слід пригадати кілька принципових речей. Перше. Сповідь – це зовнішній вияв нашого покаяння, в той час коли Покаяння – це глибокий, але вже внутрішній акт скорботи за вчинені гріхи та невірні вчинки. На жаль, навіть віруючі часто плутають ці поняття, вважаючи їх синонімами. Це, звісно, не так. Чимало людей приходять до священика, але відчуття сорому, огиди до гріха, усвідомлення аномальності своїх вчинків і бажання виправитися не відчувають. Вони просто з певною періодичністю здійснюють певний релігійний ритуал, який називається «Сповіддю».

Під час такого дійства людина, яка аж ніяк не відчуває себе грішною, не бачить потреби у кардинальній зміні способу життя, всього лиш веде милу бесіду зі священиком, найчастіше виправдовує себе та звинувачує в своїх проблемах когось іншого.

Тому духівники постійно наголошують, що важлива не стільки зовнішня Сповідь – (усне перерахування поганих вчинків), скільки прожиття сповідником реальної відрази, гидування до всіх перелічених злих справ і бажання їх швидше виправити. Зовнішня форма повинна завжди ґрунтуватися на внутрішньому змісті. Очевидно, що людина, яка приходить до магазину, хоче купити не коробку і не обгортку якоїсь речі, але саму ту річ.

Так і Богу від нас потрібні не зовнішні ритуали, але глибока, повноцінна внутрішня реальна зміна життя, прагнення до святості. А святість без покаяння – неможливе...

• **У протестантів існує сповідь не перед священиком, а перед Богом. Як традиційні Церкви до цього ставляться?**

Якщо бути дуже тактовним, з богословської точки зору святих Таїнств не існує ніде, крім Православної та Католицької Церков. Всі інші людські об'єднання не є Церквами, а відтак – не рятує людей від вічної погібелі. Треба зрозуміти одну важливу річ. Якби можна було спастися поза Церквою, або без Неї – Бог би її не створив. У Церкві Католицькій, людина сповідаючись робить це перед Богом. А священик не суддя, а свідок її покаяння. Відтак, одна з найголовніших рис Церкви є та, що в ній люди отримують прощення гріхів. А що відбувається в псевдорелігійних гуртках нам невідомо. Знаємо лише, що однієї ширості та віри в божественний авторитет Біблії недостатньо. Лише Церква є стовпом та твердинею Істини. Без Церкви не може бути Покаяння, без Покаяння. Пам'ятайте, що немає гріха, якого не відпускає Господь. Але є гріхи, в яких не хочуть розкаятися люди. Сповідь потрібна, аби омита душу. І бодай спробувати більше її не бруднити.

Цієї Середи, священик з України о. Богдан, буде сповідати людей перед і під час Хресної Дороги о 7 год. СПОВІДЬ з 6-8 год вечора.

Fr. Ivan's Corner

• **While the empty cross is a common Christian symbol shared by all Christian churches, Catholics stand out for their frequent use of the crucifix, a cross that shows the tortured body of Jesus Christ. Why is that?**

The Catholic Church has honored the supreme sacrifice of Jesus Christ on the cross from the earliest days of Christianity. Initially this was done in a veiled way, using symbolic figures to represent Jesus on the cross. Initially the Greek letters *tau* (T) and *rho* (P) were interposed, and created an abstract image that looks like someone on the cross.

The purpose of the crucifix has always been to display the immense love Christ has for all humanity and to remind us of the hope of the Resurrection won by that victory of Jesus' Passion.

St. Augustine in the 4th century offered a perfect summary of why Catholics use a crucifix.

The death of the Lord our God should not be a cause of shame for us; rather, it should be our greatest hope, our greatest glory. In taking upon himself the death that he found in us, he has most faithfully promised to give us life in him, such as we cannot have of ourselves. He loved us so much that, sinless himself, he suffered for us sinners the punishment we deserved for our sins. How then can he fail to give us the reward we deserve for our righteousness, for he is the source of righteousness? How can he, whose promises are true, fail to reward the saints when he bore the punishment of sinners, though without sin himself? Brethren, let us then fearlessly acknowledge, and even openly proclaim, that Christ was crucified for us; let us confess it, not in fear but in joy, not in shame but in glory.

In the end, the crucifix reminds us that there is no resurrection without the cross, and that we are called to pick up our own crosses and follow after Jesus. He has shown us the example of true Christian living and we are to imitate him and his great love for all humanity, willing to do anything, even if that means giving up our lives for another person.

• **Why do Catholics make the Sign of the Cross before praying?**

When a group of Christians from different denominations get together to pray, it is easy to figure out who is (or was) Catholic. Instead of diving right into prayer by addressing God the Father, the Catholic uses his hand to trace a cross over his body or forehead. Why is that? Is it some sort of superstitious ritual?

First of all, let's look at the history behind it. According to writings that date back to the 3rd century, Christians have been making the sign of the cross over their bodies from the very beginning. Christian apologist Tertullian wrote at the time, "We Christians wear out our foreheads with the sign of the cross."

He then added, "In all our travels and movements, in all our coming in and going out, in putting on our shoes, at the bath, at the table, in lighting our candles, in lying down, in sitting down, whatever employment occupies us, we mark our foreheads with the sign of the cross."

Saint Cyril of Jerusalem, who lived in the 4th century, noted in his *Catechetical Lectures*, "Let us then not be ashamed to confess the Crucified. Be the cross our seal, made with boldness by our fingers on our brow and in everything; over the bread we eat and the cups we drink, in our comings and in our goings out; before our sleep, when we lie down and when we awake; when we are traveling, and when we are at rest."

It is believed this early tradition of marking one's body with the cross was inspired by a passage in the book of Ezekiel where it says, "And the Lord said to him, 'Go through the city, through Jerusalem, and put a mark upon the foreheads of the men who sigh and groan over all the abominations that are committed in it'" (Ezekiel 9:4).

The cross is at the very center of what we believe and crossing ourselves is supposed to be a constant reminder of the price Jesus paid for our sins. It is both a profession of faith and a simple prayer that has such great power. According to Saint John Chrysostom, "wherever [demons] see the sign of the cross, they fly away, dreading it as a staff that they are beaten with."

In the end, the sign of the cross is a simple gesture that has ancient and biblical roots. While it may appear that some Catholics make it superstitiously, it was never intended to be done in such a way. It recalls that profound sacrifice of Jesus 2,000 years ago and actively calls upon his aid to help us in our need.

СЕСТРИ

ЧИНУ СВЯТОГО ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО

Провінція Пресвятої Тройці
УКРАЇНА 79005 ЛЬВІВ
вул. Кирила і Мефодія, 17
тел/факс: (0322) 97-00-63
ел. пошта: ss.osbm@gmail.com

SISTERS

of the ORDER of SAINT BASIL the GREAT

the Blessed Trinity Province
UKRAINE 79005 LVIV
vul. Kyryla i Mefodia, 17
tel/fax: (0322) 97-00-63
e-mail: ss.osbm@gmail.com

02/14/ 2019

Glory be to Jesus Christ!
Dear Brothers and Sisters in Christ!
May peace, love and goodness of God be multiplied to you!

We, Sisters of the Order of Saint Basil the Great, appeal to you to help us restore the Holy Cross Convent in Slovita, Lviv region, which was confiscated by the Soviet government in 1948. The convent has more than 400 years of history and used to be instrumental in educating children, which is still remembered by the locals. Until quite recently the premises of the convent were used as a tuberculosis dispensary. On July 10, 2018, the building of the convent, which needs complete reconstructing and repairing, has been reclaimed as the ownership of the Sisters of the Order of Saint Basil the Great.

This is an important event for us, since the Slovita convent as well as the convent in Yavoriv is the cradle of our history. With God's help and thanks to your generous donations, the convent in Yavoriv has been restored. Now 11 sisters serve God and people there. There is also Siaivo kindergarten, where the sisters educate 42 children.

In Slovita, we intend to establish an institution for elderly people, since this area of social services is, unfortunately, neglected in Ukraine, while needs are great. Hoping for God's help, we have embarked on this difficult task. Currently, we are developing project documentation, clearing the area and have started renovating that part of the convent, where the sisters will live.

To continue the repair work, we need substantial investments.

We will be very grateful if you make your contribution to continue the reconstruction of the convent and the establishment of a nursing home. With your mite, you can contribute to the restoration of the historical and spiritual monument and the beginning of the important social activities of the Basilian sisters in Ukraine.

We always keep you in our prayers. May God be your reward and give you good health and well-being! May God bless you and all your relatives and those you love!

Слава Ісусу Христу!
Дорогі Брати і Сестри у Христі!
Нехай мир, любов та доброта Господа Вам помножиться!

Звертаються до Вас Сестри Василянки з України із проханням допомоги у віднові Святовоздвиженського монастиря в с. Словіта на Львівщині, який був конфіскований радянською владою. До недавня приміщення монастиря, який має понад 400-літню історію, використовувалось для лікування хворих на туберкульоз. 10 липня 2018 року будівлю монастиря, яка потребує цілковитої реконструкції та ремонту, було повернуто у власність Сестер Василянок.

Це важлива подія для нас, бо монастир у Словіті, як і монастир у Яворові, є колискою нашої історії. Монастир у Яворові з Божою допомогою та завдяки Вашим щедрим пожертвам відновлено. Зараз там служать Богові та людям 11 сестер та функціонує захоронка «Сяйво», у якій сестри виховують 42 діточок.

У Словіті ж ми плануємо створити будинок гідного догляду за людьми похилого віку, так як ця сфера соціального служіння в Україні, на жаль, опущена, а потреба велика. Уповаючи на Божу допомогу, ми взялися до цієї непростої справи. На даний час ми займаємося розробленням проектної документації, розчищуємо територію та розпочали ремонт тієї частини монастиря, де проживатимуть сестри.

Для продовження відновлювально-ремонтних робіт нам потрібні значні кошти.

Будемо дуже вдячні Вам, якщо Ви зробите свій внесок для продовження реконструкції монастиря та створення при ньому будинку для людей похилого віку.

Своєю лептою Ви спричинитеся до відновлення історично-духовної пам'ятки та започаткування важливої соціальної діяльності сестер в Україні.

Ми ж постійно тримаємо Вас у своїх молитвах. Хай Господь буде Вашою нагородою та дарує Вам здоров'я та добробут! Хай береже Вас і благословить усіх рідних та дорогих Вашому серцю!

With prayer and gratitude,
M. Danyila Vynnyk, OSBM
Provincial Superior

Address for checks and correspondence: Donation for Slovita Holy Trinity Province
Sisters of Saint Basil the Great, 710 Fox Chase Road, Jenkintown, PA 19046

***Also you may write checks Assumption Church and we'll send money to sisters/

